

**Curtea Supremă de Justiție**  
**DECIZIE**

11 iunie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Elena Covalenco,

Judecători – Ion Guzun, Iurie Diaconu,

a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sâli, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2013 în cauza penală în privința lui

**Fodor Mihail Mihail**, născut la 20 iunie 1978, originar și domiciliat în s.Cărpineni, str.Serghei Fodor 8, r-nul Hîncești.

Termenul examinării cauzei:

**1.** 15.03.2011- 30.09.2011 - prima instanță,

**2.** 11.11.2011- 13.03.2012 și 18.01.2013 - 18.12.2013 - instanța de apel,

**3.** 29.06.2012- 04.12.2012 și 08.04.2014 - 11.06.2014 - instanța de recurs.

**C O N S T A T Ă :**

**1.** Prin sentința Judecătorei Hîncești din 30 septembrie 2011, Fodor Mihail a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, iar pe art.349 alin.(1<sup>1</sup>) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

**2.** De către organul de urmărire penală, Fodor Mihail a fost învinuit de faptul că, exercitînd funcția de șef de post, ofițer operativ superior de sector al postului de poliție Cărpineni al sectorului de poliție nr.1 Cărpineni al Comisariatului de Poliție r-nul Hîncești, fiind persoană cu funcție de răspundere, la 28 iunie 2010, a primit de la Rusu Corina o cerere, prin care ultima solicita luarea de măsuri cu cet.Covaș Svetlana care, la 14 iunie 2010, în urma unui conflict apărut între acestea, a lovit-o cu pumnii peste corp, cauzîndu-i dureri fizice.

Ulterior, la 21 iunie 2010, Covaș Svetlana s-a întîlnit cu Fodor Mihail, care i-a comunicat că Rusu Valeriu, tatăl lui Rusu Corina, s-a adresat la organele de poliție cu solicitarea de a fi trasă la răspundere pentru că a lovit-o pe fiică-sa.

La 28 iunie 2010, la Covaș Svetlana acasă a venit Fodor Mihail însoțit de Rusu Valeriu, care i-au comunicat că urmează să-i însoțească la sectorul de poliție amplasat în incinta Primăriei s.Cărpineni, r-nul Hîncești, unde în biroul de serviciu a lui Fodor Mihail, Covaș Svetlana a avut o discuție cu acesta, care fiind obligat conform art.12 alin.3) și 10) din Legea cu privire la poliție, nr.416 din 18.12.1990 de a acționa prompt la sesizările și comunicările despre infracțiuni și de a identifica cauzele și condițiile săvîrșirii contravențiilor administrative, urmărind scop de profit personal, i-a comunicat acesteia că în cazul în care nu dorește să fie atrasă la răspundere penală pentru aplicarea forței fizice

asupra cet.Rusu Corina, urmează să-i transmită lui mijloace financiare în sumă de 4000 lei.

Ulterior, la 29 iunie 2010, Fodor Mihail a avut din nou o discuție cu Covaș Svetlana, în cadrul căreia i-a comunicat că urmează să se prezinte la el la serviciu la 02 iulie 2010, ora 07.00, unde urmează să-i transmită mijloacele financiare extorcate. La data indicată, în a doua jumătate a zilei, Covaș Svetlana s-a prezentat la serviciu lui Fodor Mihail, unde au purtat o discuție în cadrul căreia aceasta i-a comunicat că a făcut rost numai de 1000 lei, la ce ultimul i-a spus că în momentul în care va găsi mijloacele financiare pretinse, urmează să-l telefoneze. În seara aceleiași zile, Fodor Mihail s-a prezentat la domiciliul lui Covaș Svetlana, unde ultima i-a transmis suma de 1000 lei din cei 4000 lei extorcați.

La 03 iulie 2010, Fodor Mihail a avut o discuție telefonică cu Covaș Svetlana, în cadrul căreia s-au înțeles ca acesta să se prezinte la domiciliul ultimei. Astfel, Fodor Mihail, aproximativ la ora 14.30, a venit la domiciliul lui Covaș Svetlana, din s.Cărpineni, str.Serghei Fodor 8, r-nul Hîncești, unde a primit suplimentar de la aceasta suma de 2500 lei extorcată.

**2.1.** Tot el, Fodor Mihail, este învinuit de faptul că, la 03 iulie 2010, în cadrul reținerii, primirii prin extorcare a mijloacelor financiare în sumă de 2500 lei de la Covaș Svetlana, ce nu i se cuvin pentru a nu îndeplini unele acțiuni ce țin de obligațiile lui de serviciu, a fost somat de către colaboratorii Direcției Investigații și Securitate Internă a MAI de a se supune cerințelor organului de urmărire penală, la ce nu s-a supus și, fiind la volanul automobilului de model "Land Rover Freelander", cu n/î NH AS 902, a aplicat violența asupra șefului secției supraveghere și securitate internă a DISI a MAI, Margină Adrian, manifestată prin lovirea laterală și deplasarea acestuia pe o distanță de aproximativ 50 metri, ulterior, aplicându-i o lovitură în rezultatul căreia Margină Adrian a fost îmbrîncit de către Fodor Mihail din automobil în timpul deplasării acestuia, lovindu-se cu toată suprafața corpului de partea carosabilă a drumului, cauzându-i leziuni corporale ușoare.

**3.** Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care M.Fodor să fie condamnat în baza art.324 alin.(2) lit.c) și art.349 alin.(1<sup>1</sup>) Cod penal, la o pedeapsa definitivă de 9 ani închisoare, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale și privarea de dreptul de a exercita funcții în organele de drept pe un termen de 2 ani.

În argumentarea soluției, procurorul a invocat că instanța incorect a apreciat probele administrate, deoarece partea acuzării a prezentat suficiente probe care, în opinia lui, confirmă vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunilor imputate, acestea nefiind apreciate de instanță la justa lor valoare, și anume declarațiile părților vătămate S.Covaș și A.Margină, a martorilor A.Stratu, A.Zamusean, R.Patrașcu, D.Curniuc, rapoartelor de expertiză nr.2005-2007, de expertiză medico-legală nr.1883/D din 17.08.2010, CD-ul care conține înregistrările audio a comunicărilor între S.Covaș și M.Fodor, bancnota cu valoarea nominală de 500 lei.

**4.** Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2012, s-a admis din alte motive apelul procurorului, inclusiv în temeiul art.409 alin.(2) Cod penal, casată sentința doar din motivul nesoluționării acțiunii civile, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre în această parte, prin care acțiunea civilă înaintată de Covaș Svetlana a fost respinsă. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a indicat că prima instanță a cercetat probele cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, dându-le o apreciere din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce și corect a ajuns la concluzia de nevinovăție a lui M.Fodor în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Totodată, instanța de apel, în legătură cu faptul că prima instanță nu s-a expus asupra soluționării acțiunii civile înaintate de S.Covaș, în temeiul art.387 alin.(2) pct.1) Cod de procedură penală, a conchis de a o respinge, pe motiv că potrivit prevederilor normei sus-menționate, în cazul când se dă o sentință de achitare din motiv că nu s-a constatat existența faptei incriminate, acțiunea civilă se respinge.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care a solicitat casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că instanța de apel, menținând sentința de achitare, s-a limitat doar la respingerea argumentelor aduse de procuror în apel fără a da o apreciere probelor prezentate în susținerea acuzării înaintate inculpatului, iar erorile comise de prima instanță au fost menținute și de instanța de apel, care era obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, prin ce nu a fost rezolvat fondul apelului.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 04 decembrie 2012, a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată decizia instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2013, a fost respins apelul procurorului cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a concluzionat asupra nevinovăției inculpatului M.Fodor în săvârșirea infracțiunilor imputate și just l-a achitat, pe motiv că acțiunile lui nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art.349 alin.(1<sup>1</sup>) Cod penal și că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a reținut că, organul de urmărire penală, înaintînd învinuirea lui M.Fodor în baza art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal, nu a detaliat și nu a concretizat care sînt acțiunile acestuia, pentru neîndeplinirea cărora el se învinuiește că ar fi „pretins și primit suma de 3500 lei”, limitîndu-se doar la o formulă de blanchetă a învinuirii. Instanța a statuat că, în conținutul ordonanței de punere sub învinuire din 21.12.2010 se indică la faptul că inculpatul, fiind obligat conform art.12 alin.3), 10) din Legea cu privire la poliție de a reacționa prompt la sesizările și comunicările despre infracțiuni și de a identifica cauzele și condițiile la săvârșirea contravențiilor administrative, urmărind scop de profit personal, i-a comunicat lui S.Covaș că în cazul în care nu dorește să fie atrasă la răspundere penală pentru aplicarea forței fizice asupra cet.C.Rusu - urmează să-i transmită lui mijloace financiare în sumă de 4000 lei".

Instanța de apel analizînd acțiunile lui M.Fodor în calitate de ofițer operativ de sector al postului de poliție Cărpineni la examinarea plîngerii cet.C.Rusu cu privire la maltratarea acesteia de către S.Covaș, a stabilit că, la 28.06.2010, C.Rusu a adresat organelor de poliție CPR Hîncești o cerere, prin care a solicitat luarea măsurilor cu S.Covaș, care la 14.06.2010, în urma unui conflict a lovit-o cu pumnii în cap, cauzîndu-i dureri fizice. M.Fodor, în aceeași zi, a eliberat pe numele lui C.Rusu o îndreptare către EML Hîncești pentru aprecierea gradului și mecanismului formării leziunilor corporale, însă aceasta, în prezența tatălui-i său, V.Rusu, a declarat că nu dorește să se expertizeze, deoarece careva leziuni nu are, doar a primit dureri fizice. În continuare, M.Fodor, investigînd cazul, a audiat partea vătămată C.Rusu, martorul E.Bădărău, precum și pe

însuși S.Covaș și, ca urmare, la 28.06.2010, a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție în baza art.78 alin.(2) Cod contravențional pe numele lui S.Covaș semnat personal de ea, partea vătămată și martor.

La fel, instanța a constatat că, conform pct.3 al capitolului II a fișei de post al șefului de post, ofițer operativ superior de sector al postului de poliție Cărpineni emisă de MAI și aprobată la 22.09.2009 de Comisarul CPR Hîncești, acesta este investit cu sarcina de a primi, înregistra și examina în limitele competenței sale, declarațiile, cererile și comunicările cetățenilor, administrației întreprinderilor și organizațiilor despre infracțiuni, cu înregistrarea ulterioară în registrul Comisariatului de poliție, iar conform pct.15 al aceluiași capitol - întocmește procese-verbale cu privire la contravenții administrative în limita competenței sale și examinează, adică aplică sancțiuni administrative și alte măsuri de constrângere în conformitate cu prevederile Codului contravențional. Astfel, potrivit fișei de post, M.Fodor nu deține careva împuterniciri statutare privind efectuarea acțiunilor de constatare, pornire a urmăririi penale sau gestionare a cauzelor penale.

Prin urmare, conchide instanța de apel că, în cererea părții vătămate nu se solicită atragerea lui S.Covaș la răspundere penală, iar din conținutul cererii, din explicațiile martorului E.Bădărău și ale lui S.Covaș, nu se întrevăd careva semne ale unei fapte penale, fiind vorba de un conflict cu aplicarea unor lovituri ce au provocat părții vătămate dureri fizice, cu cauzarea unui prejudiciu minor, astfel, M.Fodor, în calitate de șef de post de poliție și agent constator, și-a exercitat obligațiunile de serviciu în privința plîngerii cet.C.Rusu în conformitate cu legea și, reieșind din circumstanțele stabilite în cauză, nici nu a existat posibilitatea legală de realizare de către inculpat a unei componente a fetei imputate „atragerii la răspundere penală a lui S.Covaș” or, aceasta nu a fost solicitată de partea vătămată și nici nu era vreo bănuială rezonabilă despre comiterea oarecărei infracțiuni.

Colegiul penal a reținut că, reieșind din materialele dosarului și conținutul stenogramelor, în toate cazurile inculpatul era contactat telefonic de S.Covaș, și din convorbirile acestora nu se poate determina concret despre ce este vorba, iar prin modul în care S.Covaș poartă discuția, prin expresii abstracte, cu camuflarea intenționată a sensului discuției, în toate cazurile avînd convorbiri provocatoare, și doar cînd a fost direct întrebata de inculpat la ce se referă, aceasta a răspuns că îi este frică de faptul ca V.Rusu să nu se ducă să apeleze mai departe, deoarece s-a reținut cu banii.

Reieșind din aceste circumstanțe și ținînd cont de declarațiile tatălui părții vătămate, V.Rusu, care în cadrul cercetării judecătorești a declarat că S.Covaș s-a adresat la el cu propunerea de a se împăca, el acceptînd propunerea cu condiția achitării de către aceasta a prejudiciului cauzat în sumă de 3000-4000 lei, instanța a conchis că din discuțiile între inculpat și S.Covaș, nu se confirmă în nici un caz careva acțiuni din partea lui M.Fodor de extorcare a unor sume de bani de la aceasta din urmă.

De asemenea, instanța a constatat că, în cadrul desfășurării procesului penal, partea vătămată S.Covaș și-a modificat depozițiile care sînt contradictorii, iar în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, procurorul nu a putut prezenta această probă, în legătură cu ce a fost imposibilă audierea părții vătămate pentru a elucida neclaritățile ce au dus la divergențe în declarațiile acesteia referitor la extorcarea de către inculpat a sumei de 4000 lei, care sînt unele substanțiale în probarea acuzării aduse, iar la faza urmăririi penale nu a fost efectuată confruntarea între aceasta și învinuit, deși în declarațiile lor erau divergențe esențiale.

În acest sens, instanța a menționat că, conform art.415 alin.(2<sup>1</sup>) Cod de procedură penală, judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o sentință de condamnare fără audierea învinuitului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Totodată, instanța a constatat că, potrivit materialelor cauzei, S.Covaș a depus la 01.07.2010 plîngere către șeful DISI a MAI cu referire la faptul că, M.Fodor extorcă ilegal de la dînsa bani în sumă de 4000 lei și pe marginea acestei plîngeri, la 02.07.2010, a fost dispusă începerea urmăririi penale în baza art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal, cu anexarea stenogramelor convorbirilor dintre M.Fodor, S.Covaș și încă o persoană necunoscută din 29.06.2010, adică pînă la depunerea cererii de către S.Covaș și pînă la pornirea urmăririi penale.

De asemenea, instanța a subliniat că, efectuarea urmăririi penale pe infracțiunile prevăzute de art.324 Cod penal, potrivit art.269 Cod de procedură penală, se efectuează de CCCEC, însă reieșind din materialele dosarului, s-a constatat un șir de abateri procesuale, și anume: procesul-verbal privind marcarea și examinarea bancnotelor, precum și procesele-verbale de înzestrare cu tehnică specială și interceptarea convorbirilor telefonice au fost întocmite de colaboratorii DISI a MAI, pe cînd acesta nu este organ de urmărire penală, astfel în cazul dat au fost încălcate prevederile Codului de procedură penală.

Astfel, instanța a conchis că la înregistrarea cererii lui S.Covaș și pornirii urmăririi penale, M.Fodor a fost supus unei urmăriri perseverente din partea colaboratorilor DISI a MAI, pentru descoperirea unei eventuale, presupuse infracțiuni de corupere pasivă, cu toate că competența exclusivă a acesteia este a CCCEC.

Totodată, instanța a constatat că efectuarea înregistrărilor și interceptărilor convorbirilor telefonice a avut loc cu încălcarea prevederilor art.136 Cod de procedură penală. Analizînd legalitatea acțiunilor efectuate de colaboratorii DISI a MAI, și anume utilizarea tehnicii speciale de control „audio” și „video” la distanță pentru înregistrarea și documentarea faptului extorcării și primirii banilor, actul privind marcarea bancnotelor, instanța a concluzionat că acțiunile date au fost efectuate cu încălcarea vădită a normelor procesuale în vigoare, precum și a drepturilor și intereselor persoanei, deoarece, deși la 01.07.2010 șeful DISI a MAI a expediat după competență plîngerea lui S.Covaș în adresa Procuraturii Anticorupție și la 02.07.2010 procurorul a dispus pornirea urmăririi penale, acțiunile menționate au fost efectuate de către colaboratorii DISI a MAI.

La fel, instanța de apel a menționat că, potrivit art.279 alin.(1) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală efectuează acțiunile de urmărire penală în strictă conformitate cu prevederile prezentului cod și numai după pornirea urmăririi penale, cu excepția acțiunilor prevăzute de art.118 și 130 Cod de procedură penală, astfel, de fapt, în cauză a lipsit orice cadru legal pentru a efectua interceptarea convorbirilor telefonice la data de 29.07.2010 între M.Fodor și S.Covaș, deoarece la acel moment cererea lui S.Covaș nici nu era depusă, nefiind dispusă nici urmărirea penală.

Astfel, instanța, cu referire la art.94 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, a conchis că interceptarea convorbirilor dintre M.Fodor și S.Covaș a avut loc contrar prevederilor legale, fiind una din principalele probe pe care se bazează constatarea și

probarea învinuirii aduse inculpatului, și nu poate fi acceptată ca probă legală și pusă la baza unei sentințe de condamnare.

Referitor la procedura examinării automobilului lui M.Fodor și depistării bancnotei cu nominalul de 500 lei, instanța a reținut că, prin ordonanța procurorului din 03.07.2010, s-a dispus efectuarea examinării și percheziției corporale, percheziției în biroul de serviciu, precum și în încăperile și automobilele, unde s-au transmis banii sau în care se aflau mijloacele financiare extorcate, cercetării la fața locului transmiterii sau depistării banilor extorcați, care a fost autorizată de către judecătorul de instrucție la 03.07.2010. Însă, depistând automobilul lui M.Fodor la numai o oră de la producerea presupusei fapte de corupere pasivă, procurorul s-a limitat doar la examinarea exteriorului automobilului, motivînd că acesta era închis, iar deschiderea forțată necesită timp suplimentar, cu toate că la locul depistării automobilului se afla expertul criminalist al CPR Hîncești, care putea asigura liber deschiderea automobilului pentru a fi supus examinării și percheziției.

La fel, instanța a constatat că automobilul s-a aflat timp de 10 zile în curtea sediului Procuraturii Anticorupție, fără a fi fost transmis oficial la păstrare, reținut, sechestrat, sigilat, și doar la 13.07.2010, în lipsa lui M.Fodor, a fost efectuată cercetarea automobilului în interior, ca să se depisteze jos lîngă fotoliu o bancnotă cu nominalul de 500 lei, cît și urme de substanță luminescentă pe volan și portiera ușii.

Analizînd concluzia expusă în raportul de expertiză nr.2005-2007 din 06.08.2010, instanța a constatat că, la întrebarea dacă pe suprafața bancnotei cu valoarea nominală de 500 lei depistată în automobil sînt prezente careva urme papilare valabile și dacă acestea au fost create de către M.Fodor și S.Covaș, s-a stabilit că pe ambele suprafețe a bancnotei, urme valabile în scopul identificării persoanei nu au fost depistate, fapt ce trezește dubii, deoarece este cert faptul că cel puțin S.Covaș a ținut în mîină această bancnotă. Totodată, instanța a menționat că declarațiile martorului A.Zamostean nu conțin informații relevante pentru constatarea vinovăției lui M.Fodor în comiterea infracțiunii de corupere pasivă, iar partea vătămată A.Margină și martorii R.Patrașcu, D.Curniuc și A.Iavorschi, au aflat despre faptul extorcării sumei de bani doar din cuvintele lui S.Covaș, în virtutea îndeplinirii obligațiilor de serviciu, astfel că declarațiile acestora nu pot fi reținute ca probe, deoarece aceștia sînt persoane cointeresate în cauză.

Reieșind din circumstanțele stabilite în cauză, instanța de apel a conchis că, atît în cadrul urmăririi penale, cît și în cadrul cercetării judecătorești, nu s-a confirmat existența faptei imputate inculpatului - pretinderea și primirea prin extorcare a mijloacelor financiare în sumă de 3500 lei de la S.Covaș pentru a nu îndeplini acțiuni ce intră în atribuțiile de serviciu a inculpatului în calitate de șef de post, ofițer operativ superior de sector al CPR Hîncești, din care motiv a considerat că prima instanță corect a adoptat pe acest capăt de învinuire o sentință de achitare.

Referitor la învinuirea lui M.Fodor în comiterea infracțiunii prevăzute de art.349 alin.(1<sup>1</sup>) Cod penal, precum că a aplicat violența nepericuloasă pentru viață și sănătate față de o persoană cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității acestuia de serviciu, instanța a constatat că, acuzarea și-a întemeiat învinuirea pe declarațiile părții vătămate, a martorilor și pe înregistrările video. Însă, indică instanța, vizualizînd în cadrul cercetării judecătorești CD-ul cu înregistrarea video a acțiunilor colaboratorilor DISI a MAI, a constatat că aceștia au ieșit din curtea casei lui S.Covaș, nu purtau uniformă de polițist, nu aveau alte semne ce i-ar fi identificat ca colaboratori de poliție aflați în exercițiul funcției de serviciu, și s-au îndreptat în grabă spre automobilul în care se afla M.Fodor, fără a se

prezenta, fără a pronunța cuvintele „poliția”, „misiune operativă”, sau alte adresări ce ar fi dat de înțeles că este în derulare o acțiune specială procesuală de reținere, sau de curmare a unei fapte infracționale.

La fel, instanța a menționat că din aceste înregistrări nu s-a constatat versiunea, precum că M.Fodor l-a îmbrâncit din automobil pe A.Margină, dar dimpotrivă, acesta din urmă s-a agățat de automobilul care se afla în mișcare, după care a sărit jos într-un mod specific, apelând la un procedeu special de cădere din mișcare. Totodată, instanța a relatat că nu poate fi acceptată nici versiunea părții vătămate referitor la faptul că inculpatul îl cunoștea, fiindcă cu circa cinci ani în urmă el a gestionat o cauză penală pornită în privința acestuia, deoarece nu este absolut cert că după așa o perioadă de timp, cineva poate recunoaște o persoană cu care s-a aflat în contact scurt.

Analizând circumstanțele stabilite în cauză, instanța a apreciat critic declarațiile martorilor A.Iavorschi, R.Patrascu, D.Curniuc, precum că ei l-au somat pe M.Fodor a se supune acțiunilor sale prin cuvintele „poliția, reținere, mâinile pe volan”, deoarece faptul dat nu rezultă din înregistrarea video, iar aceștia, fiind angajații DISI, sînt persoane cointeresate în cauză.

Prin urmare, instanța a ajuns la concluzia că nu și-a găsit confirmare latura subiectivă a infracțiunii imputate inculpatului - intenția acestuia în aplicarea violenței în privința persoanei aflate în exercițiul funcțiunii, precum și nu a fost confirmată legătura de cauzalitate între acțiunile inculpatului și urmările prejudiciabile - cauzarea vătămarilor corporale acestui colaborator, din care motiv prima instanță corect l-a achitat pe M.Fodor pe acest capăt de învinuire.

Astfel, instanța, cu trimitere la art.8, 26-27, 389 Cod de procedură penală, în susținerea acestei concluzii a menționat că, instanța nu este în drept să fie predispusă să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă o judecată de la ideea preconcepută că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii și nici o dovadă nu are putere probantă dinaintea stabilită. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

**8.** Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod penal, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la judecare în aceeași instanță, pe motiv că:

- instanța de apel a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat complet și obiectiv probele administrate, care cert dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor încriminate;

- instanța neîntemeiat a pus la îndoială actul de marcarea a banilor, procesul-verbal de depistare a bancnotei cu nominalul de 500 lei în automobilul inculpatului și a urmelor de substanță fluorescent pe mînerul cutiei de viteză și exteriorul volanului considerînd că nu pot fi acceptate ca probe și puse la baza sentinței de condamnare;

- instanța a argumentat succint respingerea probelor pe învinuirea adusă în baza art.349 alin.(1<sup>1</sup>) Cod penal considerînd că este o presupunere, precum că inculpatul nu putea să-l recunoască pe partea vătămată A.Margină din motivul că l-a văzut pe acesta circa cinci ani în urmă, cu care s-a aflat în contact scurt și neîntemeiat a apreciat critic declarațiile părții vătămate și martorilor;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului și asupra tuturor probelor prezentate, iar decizia nu cuprinde motivele pe

care se întemeiază soluția, adică nu au fost supuse verificării probele prezentate în sprijinul învinuirii, nu s-a apreciat fiecare probă în parte în raport cu motivele invocate în apel.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia avocatului R.Plămădeală expusă în referință, prin care consideră inadmisibil recursul, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Drept temei pentru recurs procurorul a invocat prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

Instanța de apel, judecând apelul procurorului, îndeplinind cerințele art.414-419 Cod de procedură penală, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate în prima instanță și le-a recercet în instanța de apel, suplimentar audiind inculpatul și partea vătămată A.Margină și, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel, stabilind temeurile de fapt și de drept care au dus la respingerea lui, a adoptat hotărâre motivată și legală.

În acest context, instanța de apel, menținând sentința de achitare, a concluzionat că la soluționarea cauzei, prima instanță a ținut cont în plină măsură de prevederile art.99-101 Cod de procedură penală, a cercetat probele prezentate de părți sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și întemeiat a ajuns la concluzia privind achitarea lui M.Fodor de sub învinuirea adusă în baza art.324 alin.(2) lit.c) și 349 alin.(1<sup>1</sup>) Cod penal.

Instanța de fond a stabilit că învinuirea nu a prezentat careva probe pertinente și concludente, care în ansamblu cu circumstanțele cauzei, ar dovedi vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate.

Potrivit prevederilor art.394 alin.(3) Cod de procedură penală, instanța de fond a făcut o analiză amplă a probelor acumulate pe cauză, argumentând detaliat respingerea probelor, ce au fost administrate în suportul învinuirii aduse inculpatului în cauza dată.

Astfel, toate probele prezentate au primit o apreciere la justa valoare, concluziile făcute de instanța de fond rezultă din materialul factologic acumulat la prezenta cauză, iar argumentele apelantului cu privire la aprecierea unilaterală a probelor, nu au nici un suport legal.

Din textul apelului rezultă că autorul a criticat aprecierea probelor administrate de prima instanță, considerînd-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei.

Apelul procurorului conținea argumente declarative, fără a face trimitere la careva temeuri concrete de ilegalitate a sentinței și fără a fi aduse în instanța de apel careva probe noi, ce ar confirma vinovăția lui M.Fodor în săvîrșirea infracțiunilor imputate.

În conformitate cu principiul contradictorialității în procesul penal, reglementat de art.24 Cod de procedură penală, urmărirea penală, apărarea și judecarea cauzei sînt separate și se efectuează de diferite organe și persoane. Instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă

alte interese decât interesele legii. Funcția acuzării este pusă pe seama procurorului care intenționează cauza penală, înaintează învinuirea, susține acuzarea în instanțele de judecată.

În pofida acestor cerințe, în ședința instanței de apel procurorul nu a prezentat careva probe, din care s-ar deduce vinovăția inculpatului M.Fodor. Fiind audiat în ședința instanței de apel acesta nu a recunoscut vinovăția.

Argumentul procurorului, precum că vinovăția inculpatului se dovedește prin declarațiile părții vătămate S.Covaș, nu poate fi reținut, dat fiind că, instanțele au stabilit că acestea sînt contradictorii și divergențele între ele nu au fost elucidate, iar în ședința instanței de apel acuzarea nu a prezentat proba data, prin urmare nu a fost posibilă înlăturarea contradicțiilor dintre declarațiile acesteia. Mai mult, instanța de apel, cu trimitere la prevederile art.415 alin.(2<sup>1</sup>) Cod de procedură penală corect a statuat că, judecînd apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o sentință de condamnare fără audierea pe viu a inculpatului, părții vătămate, precum și a martorilor acuzării. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Instanțele au relatat că, nu poate fi pus la baza sentinței de condamnare, cum propune acuzatorul de stat, nici procesul-verbal de percheziție a automobilului lui M.Fodor, în care s-a depistat și ridicat o bancnotă cu valoarea nominală de 500 lei și raportul de expertiză nr.2005-2007 din 06.08.2010, deoarece potrivit concluziei acestuia rezultă că, pe ambele suprafețe a bancnotei, nu au fost depistate urme valabile în scopul identificării persoanei, nici chiar a lui S.Covaș, care, după cum afirmă acuzarea, i-a dat inculpatului banii ca mită. Astfel, instanța, reținînd și faptul că automobilul s-a aflat timp de 10 zile în curtea procuraturii fără a fi oficial ridicat, sechestrat și sigilat și că percheziția a avut loc în lipsa lui M.Fodor, a pus la îndoială faptul apariției bancnotei date și a urmelor de substanță fluorescentă în automobil, și că inculpatul ar fi extorcat și primit bani în sumă de 3500 lei de la S.Covaș. Cu atît mai mult, s-a stabilit că inculpatul și-a îndeplinit obligațiile sale de serviciu și a întocmit proces-verbal privind contravenția prevăzută de art.78 Cod contravențional în privința lui S.Covaș pentru maltratarea lui C.Rusu, care nu a solicitat atragerea lui S.Covaș la răspundere penală și dînsul nu avea motiv pentru intentarea unei cauze penale în privința acesteia.

Referitor la declarațiile părții vătămate A.Margină și a martorilor A.Iavorschi, R.Patrascu, D.Curniuc, la care procurorul face referință în confirmarea învinuirii, instanțele le-au apreciat critic, din motiv că aceștia au dat declarații privind extorcarea de bani de către inculpat din cuvintele lui S.Covaș, care nu s-au confirmat prin careva probe incontestabile, iar depozițiile acestora, precum că ei l-au somat pe M.Fodor a se supune acțiunilor sale prin cuvintele „poliția, reținere, mîinile pe volan” - din motiv că faptul dat nu s-a confirmat la vizionarea înregistrării video în ședința de judecată. Astfel, instanțele au conchis că declarațiile lor trezesc dubii, și deoarece aceștia sînt angajații DISI, ele nu pot fi considerate obiective și concludente procesului de stabilire a adevărului în cadrul acestei cauze penale, de vreme ce aceștia sînt persoane cointeresate.

Acuzarea de stat nu a prezentat instanțelor de judecată probe certe în ce privește respingerea argumentelor inculpatului, că dînsul nu a extorcat bani de la S.Covaș și că nu a cunoscut că A.Margină, (care nu era îmbrăcat în uniformă de polițist, nu avea alte semne ce l-ar fi identificat ca colaborator de poliție aflat în exercițiul funcției de serviciu, de altfel ca și martorii A.Iavorschi, R.Patrascu, D.Curniuc), este colaborator de poliție.

Astfel, probele administrate de către organul de urmărire penală și susținute de acuzatorul de stat, puse la dispoziție instanțelor de fond, nu dau temei la o stabilire sigură a vinovăției lui M.Fodor în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

În acest context, Colegiul conchide că instanțele corect au reținut în acest sens prevederile art.8, 389 Cod de procedură penală, în aspectul că o hotărâre de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată printr-un ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată. O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

Prin urmare, Colegiul penal constată că ambele instanțe au ținut seama de aceste prevederi legale, precum și de principiul că toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatului și, examinând cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, constatând că învinuirea nu a prezentat probe incontestabile de acuzare a lui M.Fodor în cele incriminate, corect au concluzionat că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.349 alin.(1<sup>1</sup>) Cod penal și nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(2) lit.c) Cod penal.

**10.** Conform prevederilor art.435 Cod de procedură penală, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialului din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Recurentul a invocat că instanța de apel a dat o interpretare eronată probelor prezentate, însă nu a concretizat în ce constă o astfel de pretinsă denaturare a lor.

Colegiul remarcă faptul că, în speță, conținutul probelor și valoarea lor probatorie este minuțios și detaliat analizată în textele sentinței și deciziei, inclusiv la pct.7 al prezentei decizii.Temei de a pune la îndoială veridicitatea probelor și concluziilor instanțelor de fond nu s-au stabilit.

În recurs procurorul supune analizei probele administrate, însă le apreciază conform propriei opinii și care le interpretează din punctul său de vedere. Or, solicitarea procurorului din recurs nu constituie temei pentru reexaminarea cazului în aspectul reaprecierii circumstanțelor de fapt și de drept deja stabilite.

Conform art.424 alin.(2), 430 alin.(5), 434 Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art.427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor invocate în recurs.

Colegiul penal reține că, în recursul său procurorul a invocat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel însă, în pofida prevederilor enunțate mai sus, nu este specificat asupra căror motive și probe concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

La acest capitol, Colegiul amintește că în cazul în care recursul ordinar declarat nu cuprinde o motivare corespunzătoare privitor la erorile de drept invocate, instanța de recurs nu este competentă să-l completeze cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica sub acest aspect, întrucât, după cum s-a menționat mai sus, potrivit art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În continuare, nu se rețin de instanța de recurs nici cele specificate de recurent, precum că, „hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția”,

deoarece așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel la adoptarea hotărârii, a respectat prevederile art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de procuror și adoptarea soluției expuse în pct.7 din prezenta decizie. Totodată, Colegiul reține că asemenea motive ca cele invocate în recursul procurorului și reproduse în pct.8 din prezenta decizie, nu constituie temeiuri de drept pentru recursul ordinar, din categoria celor prevăzute în art.427 alin.(1) Cod de procedură penală.

Astfel, analizând materialele cauzei și hotărârile judecătorești atacate, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea acestora. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În asemenea circumstanțe, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului declarat de procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

**10.** În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1) - (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

#### **DECIDE :**

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sâli, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui Fodor Mihail, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 15 iulie 2014.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun